

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 291)

Apr (1) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 111)

31. ப்ரயச்சந்தி பராம்ருத்தம் விஜ்ஞாநம் பாவயந்த்யபி

பரஸ்பராங்கபாவம் ச மந்த்ரோத்பத்தௌ வ்ரஜந்த்யமீ

பொருள் - அக்ஷரங்கள் உபாஸகனுக்கு உயர்ந்த செழிப்பையும், சிறந்த ஞானத்தையும் அளிக்கின்றன. அவைகள் மந்த்ரங்களில் பயன்படுத்தப்படும்போது, ஒன்று மற்றொன்றின் அங்கமாக உள்ளன.

32. சராசரே அஸ்மிம்ஸ்தந்நாஸ்தி யதமீபிர்ந பாவிதம்

நித்யா யத்யபி தா திவ்யா மந்த்ராணாம் மூர்தவ்ய: பரா:

33. ததாப்யேவம்விதைர் வர்ணைர்ப்பாவிதா இதி சிந்தநா

பவந்தி பூர்ணஸமர்த்யா மந்த்ரா: சாஸ்த்ர நிதர்சநாத்

பொருள் - அசையும் பொருள்கள் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் என்று பலவற்றையும் கொண்டுள்ள இந்த உலகில், அக்ஷரங்களால் உண்டாக்கப்பட்டவை அல்ல என்று எதனையும் கூறமுடியாது. அனைத்து மந்த்ரங்களுடைய ரூபங்கள் திவ்யமானதாகவும், நித்யமானதாகவும் கொண்டாடப்பட்டாலும், அவை எழுத்துக்களின் கூட்டத்தால் உண்டாக்கப்பட்டவையாகவே பார்க்கப்படுகின்றன. சாஸ்த்ரங்களுடைய கருத்தின்படி, மந்த்ரங்கள் பரிபூர்ணமானவை ஆகும்.

34. ஆலம்பநம் தியாம் சைவ பவந்த்யேவம் மஹாமதே
அபாகே அபி யதா வ்யோம்நி தியா பாக: ப்ரகல்ப்யதே
35. ஸௌகர்யாய ததா மந்த்ரே வர்ணபாக: அநுசிந்த்யதே
க்ருத்வைவ பாவகாம் வ்யாப்திம் வர்ணாநாம் பூஜநம் த்ரிதா

பொருள் – சிறந்த புத்தி கொண்ட இந்த்ரனே! இப்படியாக அக்ஷரங்கள் மிகவும் உன்னதமான சிந்தனைக்கு ஆதாரமாக உள்ளன. பிரிக்க இயலாதபடி உள்ள ஆகாசத்தில் பிரிவுகள் உள்ளதாக மனிதர்கள் எண்ணுவது போன்று, மந்த்ரங்களில் எழுத்துக்களுடைய பிரிவுகள் உள்ளதாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய விரிவாக்கப்பட்ட எழுத்து வடிவத்தை மனதளவில் சிந்தித்தபடி, பூமியில் அவை மூன்று முறைகள் எழுதப்பட்டதாக பூஜிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 291)

1-4-4 ஜ்ஞேயத்வ அவசநாத் ச

பொருள் - மோக்ஷம் பெறுவதற்கு அறியப்படவேண்டியதாகக் கூறப்படவில்லை என்பதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - இங்கு கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட அவ்யக்தமே கூறப்பட்டது என்றால், அதனை அறியப்படவேண்டிய ஒன்றாகக் கூறியிருக்க வேண்டும். காரணம், வ்யக்தம் மற்றும் அவ்யக்தம் ஆகியவற்றைக் குறித்த ஞானத்தால் மோக்ஷம் கிட்டுகிறது என்று கூறும் (கபில) தந்த்ரத்தில், இவை அனைத்தைக் குறித்த ஞானமும் பெறப்பட வேண்டியதாகும் என்கிறார்கள். ஆனால் அத்தகைய அவ்யக்தத்தை இங்கு, அறியப்படவேண்டிய ஒன்றாகக் கூறவில்லை. ஆகவே இந்த அவ்யக்தம் என்பது அந்த (கபில)தந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட அவ்யக்தம் அல்ல.

1-4-5 வததி இதி சேத் ந ப்ராஜ்ஞோ ஹி ப்ரகரணாத்

பொருள் - “அவ்யக்தம் அறியப்படவேண்டியது என்று கூறப்படுகிறது” என்றால், அப்படி அல்ல; ப்ரகரணத்தை ஆராய்ந்தால், அங்கு கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

பூர்வபக்ஷம் - கட. (3-15) - அசப்தம் அஸ்பர்சம் அரூபம் அவ்யயம் தத் அரஸம் நித்யம் அகந்தவச்ச யத் | அநாதி அநந்தம் மஹத: பரம் த்ருவம் நிசாய்ய தந் ம்ருத்யு முகாத் ப்ரமுச்ச்யதே - சப்தம், தொடு உணர்ச்சி, ரூபம், சுவை, மணம் ஆகியவை

அற்றதும், அழிவற்றதும், தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதும், மஹத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததும், நிலையானதும் ஆகிய அந்த தத்வத்தை த்யானிப்பதால், மரணத்தின் வாயிலிருந்து தப்புகிறான் (அதாவது மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவதில்லை) - என்ற ச்ருதி வரியானது, (மேலே கூறப்பட்ட இந்த உபநிஷத்தின் பல வரிகளை) தொடர்ந்து, அவ்யக்தம் என்பது அறியப்படவேண்டியதாகும் என்றே கூறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய பரமபுருஷனே, அறியத்தக்கவனாக அந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படுகிறான். அதாவது (இந்த உபநிஷத் வரிகளுக்கு முன்பு உள்ள வரிகளில்), கட. (3-9) - விஜ்ஞாந ஸாரதிர் யஸ்து மந: ப்ரக்ரஹவாந் நர: | ஸ: அத்வந: பாரம் ஆப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - ஞானத்தைத் தேர் ஓட்டுபவனாகவும், மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் கொண்ட ஒரு மனிதன், ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையாக உள்ள விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்றும், கட. (3-12) - ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூட: ஆத்மா ந ப்ரகாசதே | த்ருச்யதே த்வக்யயா புத்தயா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்ம தர்சிபி: - இந்த ஆத்மா அனைவருக்குள்ளும் அவர்களால் அறியப்படாதவனாக, தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதபடி உள்ளான். ஆனால் அவன் ஸூக்ஷ்மமான பார்வை கொண்டவர்களால், அவர்களுடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியால் அறியப்படுகிறான் - என்றும் உள்ள வரிகளின் மூலம், அனைத்தும் அறிபவனாகிய பரமபுருஷனே, இந்தப் பகுதியில் கூறப்படுகிறான் என்றாகிறது. இந்தக் காரணத்தால்தான் (இந்த இரண்டு வரிகளின் நடுவில் உள்ள), கட. (3-12) - புருஷாந் ந பரம் கிஞ்சித் - புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை - என்ற வரியின் மூலம், (ஸாங்க்யர்களுடைய) இருபத்தைந்தாவது தத்வமான புருஷன் என்பதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லை என்று மறுக்கப்படவில்லை (அதாவது அந்த இருபத்தைந்தாவது தத்வமான புருஷன் இங்கு கூறப்படவில்லை என்று கருத்து). அந்தப் பரமபுருஷனுக்கே சப்தம் போன்ற குணங்கள் இல்லை என்பதை, முண். (1-1-5) - யத் தத் அத்ரேச்யம் அக்ராஹ்யம் - எது காண இயலாததோ, எது எடுக்க இயலாததோ - என்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், கட. (3-15) - மஹத: பரம் த்ருவம் - மஹத்தைக் காட்டிலும் பெரியது - என்று கூறப்பட்ட வஸ்துவே முன்பு, கட. (3-10) -

புத்தேராத்மா மஹாந் பர: - புத்தியைக் காட்டிலும் மஹத் என்ற ஆத்மா பெரியது –
என்ற வரியில், ஜீவாத்மாவைக் காட்டில் பெரியது என்று கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 291)

ஜீவாத்மாவை மட்டுமே உபாஸிப்பவனுக்கு மோசஷம் இல்லை

மூலம் – பஞ்சாக்நி வித்யாதிகளிற் சொன்ன ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்ம அநுஸந்தாநம் பண்ணுவார்க்கு பாஷ்யாதிகளிலே அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப் பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டர்க்கு ஆத்ம மாத்ர அநுபவ ரூபமான அவாந்தர பலம் வந்தாலும், மதுவித்யா ந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி பர்யந்தமாய்விடும். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயாதல் ப்ரக்ருதி வியுத்தமாயாதல் இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துவை, ஸ்வரூபேணவாதல் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியாலேயாதல் பண்ணும் அநுஸந்தாநங்கள் நாலுக்கும் நாமாதி உபாஸநங்களுக்குப் போலே, அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியுமில்லை என்னுமிடத்தை, “அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதீதி பாதராயண உபயதா ச தோஷாத் தத் க்ரதுச்ச” என்கிற ஸுத்ரத்திலே அருளிச்செய்தார். “ச்ருதோபநிஷத்க கத்ய பிதாநாச்ச” என்கிற ஸுத்ரத்திலும் ஒரு வித்யா விசேஷத்தில் உபாஸ்யன் பரமாத்மா என்கைக்கு அர்ச்சிராதிகதி சொன்னதை ஹேதுவாகக் கொண்டு ஸாதிக்கையாலே, ஜீவ மாத்ர உபாஸகனுக்கு அர்ச்சிராதிகதியில்லை என்னுமிடம் ஸித்தமாயிற்று. ஆகையால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில்லாதார்க்கு இச் ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற “ஸர்வ பாப” நிவ்ருத்தியில்லை. ஸர்வ பாப நிவ்ருத்தியுடையார்க்கு ப்ரஹ்மாநுபவ ஸங்கோசமில்லை.

விளக்கம் – பஞ்சாக்நி வித்யைகளில் கூறப்பட்டதாகிய “தங்களுடைய ஆத்மாவின் அந்தராத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது” என்று தங்கள் ஆத்மாவை எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்களுடைய உயிர் பிரிந்த பின்னர், அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச்

செல்லுதல் மற்றும் ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் ஆகியவை உள்ளதாக ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது. ஆகவே பஞ்சாக்னி வித்யையில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்கள் தங்களுடைய ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்பதன் விளைவாக நடுவில் சிறிதளவு உண்டாகக்கூடிய பலன்கள் ஏற்பட்டாலும், மதுவித்யை ந்யாயம் (மதுவித்யையின்போது சிறிது காலம் வஸுவாக இருத்தல்) காரணமாக, அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது உறுதியாகக் கைகூடும். ஒரு சிலர், ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது என்றோ அல்லது ப்ரக்ருதியிடமிருந்து விடுபட்டுள்ளது என்றோ உள்ளதான தங்களுடைய ஆத்மாவை, அதன் ஸ்வரூபத்தையோ அல்லது அதனையே ப்ரஹ்மம் என்றோ எண்ணியபடி இருக்கக்கூடும். இத்தகைய நான்குவிதமான உபாஸனங்கள், பெயர் முதலானவற்றை உபாஸனம் செய்வதன் மூலம் அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்மத்தை அடைதலும் எவ்விதம் நிகழாதோ, அதனைப் போன்றே செய்யவல்லவை ஆகும். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-3-14) - அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதி இதி பாதராயண: உபயதா ச தோஷாத் தத்க்ரது: ச - ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித்துக்களை பேறாகக் கொண்டு உபாஸிக்காதவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களையே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இவ்விதம் கூறாமல் உள்ள மற்ற இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன. இதனையே தத்க்ரது ந்யாயம் கூறுகிறது - என்பதில் அருளிச்செய்தார். மேலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-17) - ச்ருத உபநிஷத்க் கத்யபிதாநாத் ச - பரமாத்மாவைக் குறித்து உண்மை அறிவு உள்ளவன், எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று அர்ச்சிராதிகதியைக் கூறுவதால், கண்ணில் உள்ளவன் பரமபுருஷனே ஆவான் - என்று மற்றொரு வித்யை விஷயத்தில், “உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவன் பரமாத்மாவே ஆவான்” என்பதை அங்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் குறித்துக் கூறுவதன் காரணமாக உரைப்பதால், ஜீவாத்மாவை மட்டுமே உபாஸிப்பவனுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அடையாதவர்களுக்கு, கீதை (18-66) - ஸர்வ பாப - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் - என்பதான பாபங்கள் விலகுதல் இல்லை. ஆனால் பாபங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விலகப்பெற்றவர்களுக்கு, ப்ரஹ்ம அனுபவத்தில் சுருக்கம் ஏற்படுவதில்லை.

மூலம் - இப்படி இங்கு ஸர்வ பாப நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே கேவல ஆத்ம அநுபவத்துக்குக் காரணமாய் பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மவிசேஷமும் கழிகையாலே “மாமேவைஷ்யஸி” என்று கீழ் ச்லோகத்திற் சொன்ன அர்த்தம் இங்கும் ஸித்தமாயிற்று. “மாமேவைஷ்யஸி” என்கிற ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவம். இப் பரிபூர்ண அநுபவ ஸித்திக்காக அர்ச்சிராதிகதியும் தேசவிசேஷ ப்ராப்தியுமுண்டாகிறது. இக் க்ரமத்திலே இவ் அநுபவம் கொடுப்பதாக ஸ்வதந்த்ரன் அநாதியாக நியமித்து வைத்தான் என்னுமிடம் இக் கதி விசேஷாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இங்கு அனைத்து பாபங்களும் நீங்குதல் குறித்துக் கூறப்படுவதால், ஆத்மாவை மட்டுமே அநுபவித்தல் என்பதற்குக் காரணமாகவும், முழுமையான ப்ரஹ்ம அநுபவம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ளதாகவும் இருப்பதான கர்மங்கள் அனைத்தும் கழிவதால், கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி - இதனையே உண்மை என்று உனக்கு நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன் - என்னும் கருத்து இந்த ச்லோகத்திலும் வெளிப்படுகிறது. கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி - என்னும் நிலையை அடைதல் என்பது முழுமையான ப்ரஹ்ம அநுபவம் ஆகும். இத்தகைய “முழுமையான ப்ரஹ்ம அநுபவம்” கிட்டுவதற்காகவே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மற்றும் பரமபதத்தை அடைதல் ஆகிய இரண்டும் ஏற்படுகிறது. “இப்படிப்பட்ட வரிசையில் இத்தகைய ப்ரஹ்ம அநுபவத்தை அளிக்கவேண்டும் என்பதாகவே ஸர்வேச்வரன் நியமனம் செய்துள்ளான்” என்பதை, இத்தகைய அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மற்றும் பரமபதம் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களால் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 111)

வ்யாக்யானம் - [6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) “சென்று சென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாநந்த மயமாய், “நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்”, “அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலன்”, “அன்றி மற்றோருபாயமென்” என்று யதாநிரூபணம் பண்ணில் பிராட்டியோபாதி அநந்யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, “மாகாயம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே ஊழிதோறுழி வாய்க்கதமியேற்கு” என்று விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனான ஸர்வேச்வரனை விச்லேஷிக்கக் க்ஷமரல்லாத பாகவதர்களுடைய சேஷத்வத்தி னெல்லையிலே நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹனாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததீய சேஷத்வ காஷ்டையளவும் செல்ல நிற்கும்படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

விளக்கம் - (தேஹாதிகளில் பரமாய்) - திருவாய்மொழி (8-8-5) - சென்று சென்று பரம்பரமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதாகவும். (நின்று) - திருவாய்மொழி (8-9-5) - நினையும் நீர்மை அதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-1) - அருமாயன் பேரன்றிப் பேச்சிலன் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-9-10) - அன்றி மற்றோருபாயமென் -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உண்மையை உள்ளதுள்ளபடி நிரூபித்துப் பார்த்தால் பெரியபிராட்டியைப் போன்றே அவளுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும். (அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்தர்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) – அது மட்டும் அல்லாமல், திருவாய்மொழி (8-10-10) - மாகாயம் பூக்கொள்மேனி நான்குதோள் பொன்னாழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடே ஊழிதோறாழி வாய்க்கதமியேற்கு - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மையான திருமேனி கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்திருக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களான பாகவதர்களுடைய அடிமைத்தனத்தின் எல்லையில் நிற்பவர்களே எனது எஜமானர்கள்; பகவத் விஷயம் மற்றும் பாகவத விஷயம் என்ற இரண்டையும் பற்றி நிற்பவர்கள் அல்லாமல், “எனது எஜமானர்கள்” என்று மேலே கூறப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே அடிமையாக நிற்கும் விதத்தில் உள்ள நல்ல நிலைமையானது, காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரையில் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று இவ்விதமாக அவனுடைய அடியார்களுக்கு அடிமை என்பதான எல்லை முடியச் சென்று நிற்கும்படியாக அவர்கள் வசப்பட்டுள்ள தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை எண்ணியபடி உரைத்தவர்.

வ்யாக்யானம் - [7] (ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொள்மினுள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்) அதாவது தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்கு மென்றிருக்கிறவர்கள், தத் விஷயம் ப்ராபகமும் ததீயவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரையராகாதபடி “திருக்கடித்தானத்தை ஏத்த நிலலா குறிக்கொள்மினிடரே”, “கோவிந்தன் மண் விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின்” என்று திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலைகுலைந்துபோம், இத்தைக் குறிக்கொள்ளுகோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வ ஸுலபமான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்த துக்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தியுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார பூமியே துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமென்று தர்சிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத் பரராக்குகிறார் எட்டாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர்) - அதாவது ஆழ்வாருக்கு உபாயம் மற்றும் உபேயம் எவையாக உள்ளனவோ அவற்றையே தங்களுக்கும் ஏற்ற உபாயமாகக் கொண்டுள்ளவர்கள். (இருகரையர் ஆகாமல்) - பகவத் விஷயத்தை உபாயமாகவும், அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தை உபேயமாகவும் கொண்டு “இரு கரையர்கள்” என்று ஆகாதபடி, (மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணும் அத்தையே குறிக்கொள்மின் உள்ளத்து என்று) - திருவாய்மொழி (8-6-6) - திருக்கடித்தானத்தை ஏத்த நில்லா குறிக்கொள்மினிடரே - என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-7) - கோவிந்தன் மண் விண் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே இடர்கெடவுள்ளத்துக் கொள்மின் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருக்கடித்தானத்தைத் துதித்த உடனேயே அனைத்து துக்கங்களும் நிலைதடுமாறிப் போகும்; இதனை மனதில் நிறுத்துங்கள்; ஸர்வேச்வரனுடையதும், அனைவருக்கும் எளிதானதும் ஆகிய இரண்டு திருவடிகளை, மண்ணுலகம் மற்றும் விண்ணுலகம் ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள அனைவரும் வந்து அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள திருக்கடித்தானத்தில் கண்டு கொண்டு, அனைத்து துக்கங்களும் நீங்கும்விதமாக உங்கள் உள்ளத்தில் எப்போதும் நினைத்து நிற்பீர்களாக என்று. (ப்ராப்ய ஏக பரர் ஆக்குகிறார் எட்டாம் பத்தில்) - ஏழாம் பத்தில் அடையப்படவேண்டிய பேறாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார பூமி என்பதே அனைத்துவிதமான துக்கங்களையும் போக்குவதாகும் என்பதால், அடையவேண்டியதான அந்தப் பொருளே அடைய வைக்கின்ற வழியாகவும் உள்ளது என்று உரைத்து, உபேய விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபடும்படியாக எட்டாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்று கருத்து.

227. [1] எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் [2] ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சந பலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு [3] ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்து மாஸமொரு பகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸ தின ஸந்த்யையில் படுமது சூணத்திலேயாகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4] இனிப்பத்திலொன்று தசம தசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை

வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபாந்தவாரசஷிகாபோக்யாஸுகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனை வாடாமலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8] அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப் போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே இத்தலையில் ஒன்றையும் அபேசஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப் பலம், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யனுபவிக்கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்தி லுண்டான த்வரையாலே சூணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே பேறாகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப் பெற்றவர், கீழ் தம்முபதேசத்தால் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லாதாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் தன்னால் விரும்பப்படும் அனைத்து நிறைவேறப் பெற்றவன் எனப்தால், நம்மிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் , ப்ரளயம் முதலான ஆபத்துக்களில் நமக்கு உதவி செய்து காப்பாற்றுகின்ற துணையாகிய ஸர்வேச்வரன், இவருக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மேலே கூடியபடி உணர்த்தினான். அத்தகைய உண்மையை அறிந்ததன் பலன் என்பது “ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான பேற்றினை அனுபவித்தல் ஆகும்” என்று காரணத்தால், அத்தகைய அனுபவித்தால் தனக்கு உண்டான பரபரப்பின் விளைவாக, ஒரு நொடியும் காலம் தாழ்த்துதல் என்பதைப் பொறுக்க இயலாமல் துடித்தபடி நின்ற ஆழ்வராகிய தனக்கு ஸர்வேச்வரன், “இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் பேறு நிச்சயம் கிட்டும்”, என்று உறுதியுடன் குறித்துக் கொடுத்தான். அத்தகைய வாக்கைப் பெற்ற ஆழ்வார், தம்முடைய உபதேசங்கள் கேட்டுத் திருந்தியவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களையும்

கைவிட இயலாத தனது உயர்ந்த க்ருபை காரணமாக, அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப அனைத்து உபாயங்களையும் ஒன்பதாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின் மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன்) “எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்”, “அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான்”, “அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்கு மளிக்கின்ற வாயன்”, “ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்” என்று ஸகல லோகங்களையும் ப்ரளயங் கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்தவற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாசுஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாக்கரித்தாளுகிற தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துகளிலே உதவி ரக்ஷித்தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷயம் தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷையற ப்ரத்யுபகாரம் நினையாமல் வரையாதே தன் பேறாக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, “பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதாஸ்யாம்ருதம் திவி” என்கிறபடியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத் விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகனானவன்.

விளக்கம் - (எண்டிசையும்) - திருவாய்மொழி (9-1-1) - எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான் - என்றும், (அகல் ஞானம்) - திருவாய்மொழி (9-3-2) - அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தானளந்தான் - என்றும், (எங்கும் அளிக்கின்ற) - திருவாய்மொழி (9-9-2) - அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந் தெங்கு மளிக்கின்ற வாயன் - என்றும், (ஆலின் மேல் என்னும்படி) - திருவாய்மொழி (9-10-1) - ஆலின் மேலாலமர்ந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரளயமானது அனைத்து லோகங்களையும் அழிந்துவிடாமல், முன்பே அவற்றை எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, ப்ரளயம் முடிந்தவுடன் அழிந்த அனைத்தையும் மீண்டும் படைத்தும்; ஹிரண்யாசுஷனால் அடியில் தள்ளப்பட்டு அண்டபித்தியின் அடியில் சென்று சேர்ந்த பூமியை அங்கிருந்து மீட்டு எடுத்தும்; மஹாபலி அனைத்தையும் தனது வலிமையால்

ஆக்கிரமத்து ஆண்டபடி இருந்த நிலையில் அங்கு நடந்து சென்று மீட்டு எடுத்தும்; இவ்விதம் ப்ரளயம் போன்ற ஆபத்துக்கள் அனைத்திலிருந்தும் உதவி செய்து காப்பாற்றியவன் என்று கூறப்பட்டதான, ஸத்யகாமத்வம் மூலம் ஏற்பட்டதான “எதனையும் விரும்பாமல் இருத்தல்” என்பது வெளிப்படும்படியாக நம்மிடமிருந்து எந்த ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல், தனது பேறாகவே தான் சிரமப்படும் விதத்தில் உதவிகள் செய்து. (நித்ய) - புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வாபூதாநி, த்ரிபாதாஸ்யாம்ருதம் திவி - பரமபுருஷனுக்கு இவை அனைத்தும் கால்பதம் மட்டுமே, பரமபதமானது முக்கால் பாதம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப “அம்ருதம்” என்ற சொல்லால் கூறும்படியாக அழிவற்ற இன்பமான பரமபதத்தை ஒப்பு நோக்கும்போது, இந்தப் பூமியானது மிகவும் சிறிது என்பதால், “பாதம்” என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டதும், தனது விளையாட்டிற்கு ஏற்றபடி உள்ளதும் ஆகிய விளையாட்டுக் கருவி போன்றுள்ள இந்த உலகத்தினுடைய லயித்தல் போன்ற அனைத்தையும் நீக்குகின்ற “ஆபத்து காலத்தில் துணை நிற்பவனாகிய ஸர்வேச்வரன்”.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 256)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
“பாலனாய்” ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - ராமவிரஹத்தில் திருவயோத்யையிலுள்ளார் கூப்பிட்டாற்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்ப் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார் “முடியானே”யில்; இக்கூப்பீட்டை அல்லாதார் க்ஷத்ர ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிறபடியைக் கண்டு, “இது இவ்விஷயத்திலேயாகப் பெற்றதில்லையே!” என்று நொந்து, “நாம் முந்துற முன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப் பெற்றோமிறே” என்று உகந்தார், “சொன்னால் விரோத”த்தில்; “அவ்வளவேயோ? பகவதர்ஹ கரணனாகவும் பெற்றோம்” என்றார் “சன்மம் பலபல”வில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழே போக்குகைக்கு அடியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுகிறபடியைக் கண்டு, அவற்றினுடைய அல்ப அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேச்வரன் பரம ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும் உபதேசித்து, “அவற்றைவிட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்” என்றார் “ஒரு நாயக”த்தில். ப்ரஸங்காத், “இவ்வொரு நாயகம்” அருளிச்செய்தவரேகிடிக்கோள் “சூழ்விசும்பணிமுகி”லும் அருளிச் செய்தார்; அதாவது, இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறாப்போலே இச்சரீரஸமநந்தரம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனை நாள் என்று. ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் இப்படி பரோபதேசம் பண்ணின இது ஸம்ஸாரிகள்

திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அத்தாலும் தமக்கு பகவத் விஷயத்திலே விடாய்பிறந்தபடி சொலுகிறார் இதில்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-8-1) - முடியானே - என்பதில், அயோத்தியில் உள்ளவர்கள் இராமனுடைய பிரிவுத்துன்பத்தைத் தாங்க இயலாமல் அவனை அழைத்தது போன்று, இவரும் தன்னுடைய இந்திரியங்களுடைய வரிசைகளை மாற்றி அவனை அழைத்தபடி இருந்தார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட அழைப்பை மற்றவர்கள் பலரும் தாழ்ந்த பயன்களைப் பெறுவதற்காக மற்ற தேவதைகள் குறித்துச் செய்வதைக் கண்டார். ஆகவே மனம் நொந்து, “இவர்களுடைய இந்தச் செயலானது இவன் விஷயத்தில் இல்லையே” என்று புலம்பினார். தொடர்ந்து, “ஆனால் நாம் இவர்கள் போன்று அல்லாமல், தொடக்கத்திலிருந்தே இவன் விஷயத்தில் புகுந்தோம் அல்லவோ?”, என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்; இதனைத் திருவாய்மொழி (3-9-1) - சொன்னால் விரோதம் - என்ற திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். அது மட்டுமே அல்லாமல் திருவாய்மொழி (3-10-1) - சன்மம் பல பல - என்பதில் “அவனைத் துதிப்பதற்குத் தகுதியான அனைத்து இந்திரியங்களையும் அடைந்தோம்”, என்றார். அடுத்துள்ள திருவாய்மொழி (4-4-1) - ஒரு நாயகம் - என்பதில், மற்றவர்கள் தங்களுடைய புலன்களை வீணாக்குவதற்குக் காரணமாக, அவர்கள் ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதைக் கண்டார்; அவர்களுக்கு அவற்றின் தாழ்மை மற்றும் நிலையற்ற தன்மை ஆகியவற்றை உரைத்து, ஸர்வேச்வரனே உயர்ந்த இலக்காக உள்ளதையும் உபதேசித்தார்; தொடர்ந்து, “அவனையே பற்றுவீர்களாக” என்றார். “இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழி (4-4-1) - ஒரு நாயகமாய் - என்ற திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவரே அல்லவோ, திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்ற திருவாய்மொழியையும் அருளிச்செய்தார்? இதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்”, என்று ஸ்வாமி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அதாவது “ஒரு நாயகமாய்” என்பதில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை நாம் கண்கூடாகக் காண்பது போன்று அல்லவோ இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அதனை காண்பதற்கு நாம் புகுகிறோம்? இந்தச் சரீரத்துடன் கூடியிருந்த துயரத்தை அனுபவிப்பது எத்தனை நாட்களோ? ஆக “வீடுமின் முற்றவும்”, “சொன்னால் விரோதம்” மற்றும் “ஒரு நாயகம்” என்ற மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும்

மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்; ஆனால், ஸம்ஸாரிகள் திருந்துவதற்கு அவை காரணமாக அமையாமல் போயின; ஆயினும் அந்தத் திருவாய்மொழிகளால் இவருக்கு பகவானைக் குறித்து மேலும் தவிப்பு ஏற்பட்டது; இதனை இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத் வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்திறே, “அவனைப் பற்றுக்கோள், இதர விஷயங்களை விடுங்கோள்” என்கிறது. அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைசத்யம் பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவீபீஷணாழ்வான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமானைப் பற்றுகைக்கு உடலானாற்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் இரண்யனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலேபடாதே தனக்கு பகவத் பக்தி மிகுகைக்கு உடலானாற்போலேயும், “வீடுமின் முற்ற”த்திலும், “சொன்னால் விரோத”த்திலும், “ஒரு நாயக”த்திலும் பிறரைக் குறித்துச் சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் சதஸாகமாகப் பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன் பக்கலிலே அபிநிவேசம் சதஸாதகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று. இவர்களுக்குக் களையாவது பகவத் வ்யதிரித்த விஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவை பண்ணித் திரிகையும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்” என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது பயிர் தன்னிலேயுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே ப்ரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப் போகடாதபோது நெல் பதர்க்கும்படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும்.

விளக்கம் - அதாவது மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களை முதலில் எண்ணியபடி இருந்து, பகவானின் மேன்மையை உரைத்து, “அவனைப் பற்றுவீர்களாக. மற்ற விஷயங்களைக் கைவிடுவீராக”, என்றார்; ஆனால் இந்த உபதேசங்கள் அவர்களைத் திருத்தாமல் தனக்குப் பகவத் விஷயத்தில் மேலும் ஈடுபாடு ஏற்பட்டக் காரணமாக இருந்தன. இந்தக் கருத்தைச் சில உதாரணங்களால் கூறுகிறார். ஸ்ரீவீபீஷணன் இராவணனைத் திருத்துவதற்காகச் செய்த பல உபதேசங்கள், அவனிடம் சென்று சேராமல், தான் இராமனைப்

பின்பற்றக் காரணமாக அமைந்தன என்பது போன்றும்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன் ஹிரண்யனுக்கு உரைத்த நன்மைகள் அனைத்தும் அவன் நெஞ்சத்தில் நிலைக்காமல், தனக்குப் பகவத் பக்தி அதிகமாவதற்குக் காரணமாக அமைத்தது போன்றும்; “வீடுமின் முற்றம்”, “சொன்னால் விரோதம்” மற்றும் “ஒரு நாயகம்” ஆகிய மூன்று திருவாய்மொழிகளில் மற்றவர்கள் குறித்து உரைக்கப்பட்ட நன்மைகள் ஏதும் அவர்களைச் சென்றடையாமல், மூன்று களைகளையும் பறித்து யானைப்புற்களையும் பிடுங்கிய நிலையில் உள்ள பயிர்கள் நூறு களைகளாகத் தழைத்து வளர்வது போன்று, அவனிடம் கொண்ட ஈடுபாடானது நூறு களைகளாக தழைப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்தன. இவர்களுக்குக் களையாக உள்ளது எதுவென்றால் பகவானைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற விஷயங்களும், வணங்கத்தகாதவர்களை வணங்கி அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதும், ஐச்வர்யம் மற்றும் கைவல்யங்கள் ஆகியவற்றைப் புருஷார்த்தங்கள் என்று எண்ணுவதும் ஆகும். யானைப்புற்கள் என்பது பயிர்கள் நடுவில் முளைத்து, பயிர்கள் குறித்து சரிவர அறியாதவர்களுக்குப் பயிர்கள் போன்றே காட்சி அளித்து, அவற்றை அகற்றாமல் இருந்தால் நெற்கதிர்கள் பதர்களாகும்படிச் செய்பவை ஆகும்; அது போன்றதே கைவல்யம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே முன்பு “முடியானே”யிற் பிறந்த விடாய் ரஸாந்தரங்களாலே அபிபூதமாய்க் கிடந்தது; அந்த விடாய் தலையெடுத்து, “தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணும்” என்னும் விடாயும் பிறந்தது; அது அப்போதே கிடையாமையாலே, அந்த விடாய்தான் அவஸ்த்தாந்தரத்தைப் பிறப்பித்தது. அவ்வவஸ்த்தாந்தரந்தான் ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி தசையாய், பிராட்டிதான் மோஹங்கதையாய்க் கிடக்க அவள் தசையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், “தேச காலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் தத் தத் தேச கால விசிஷ்டமாக்கி இப்போதே பெற்று அநுபவிக்க வேணுமென்னாநின்றான்” என்கிற பாசுரத்தால் ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார். திருவடியைக் கண்ட பீமஸேநன், “ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம மஹத் த்ரஷ்டுமிச்சாமி - என்று, நீ முன்பு கடல் கடந்த வடிவை நான் இப்போது

காணவேணுமென்றானிறே, “இவன் சக்திமான்” என்று தோற்றுகையாலே; அப்படியே இவளும் பகவச்சக்தியை யறிந்தபடியாலேயும், தன் சாபலாதிசயத்தாலேயும், அவாவின் மிகுதியாலேயும், பூதகாலத்திலுள்ளவற்றையும் இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - இவ்விதம் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்த காரணத்தால், தான் பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு நின்றபோதிலும், முன்பு “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஈடுபாடானது ஐச்வர்யம் மற்றும் வைவல்யம் ஆகியவற்றால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. அத்தகைய ஆழ்ந்த தாகம் என்பது, “இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்டதான அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும், அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கவேண்டும்” என்ற பெரும் தாகமாக மாறியது. அது உடனே ஏற்படாத காரணத்தால், அத்தகைய தாகமானது இவரை நாயகி நிலைக்கு மாற்றியது. இத்தகைய நிலையானது, ஸர்வேச்வரனுடன் கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டியின் நிலை போன்று ஆனது. இவ்விதம் உள்ள பிராட்டி மயங்கிக் கிடந்தபோது, அவளுடைய நிலையைக் கண்ட திருத்தாயார், “இடத்தாலும் காலத்தாலும் வேறுபட்டதான அவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும், அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிறாள்”, என்றுள்ள பாசரம் மூலம் தனது நிலையை வெளிப்படுத்துகிறார். அனுமனைக் கண்ட பீமன், “இவன் மிகுந்த சக்தி கொண்டவன்”, என்று அறிந்தான். உடனே அவன் அனுமனிடம், “மஹாபாரதம் - ஸாகரம் தர்த்துமுத்யுக்தம் ரூபமப்ரதிமம் மஹத் த்ரஷ்டும் இச்சாமி - நீ முன்பு ஸமுத்திரத்தைக் கடந்த வடிவில் உன்னை நான் மீண்டும் காண விரும்புகிறேன்”, என்று கேட்டான் அல்லவோ? அதே போன்று இறந்த பிராட்டியும் பகவானுடைய சக்தியை அறிந்தவள் என்பதாலும், தனது ஆசையின் மிகுதியாலும், “கடந்த காலத்தில் உள்ளவற்றையும் இப்போது பெறவேண்டும்”, என்கிறாள்.

4-2-1 பாலனாய் ஏழுலகுண்டு பரிவின்றி

ஆலிலை அன்னவசஞ் செய்யும் அண்ணலார்

தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே

மாலுமால் வல்வினையேன் மடவல்லியே

பொருள் - மிகவும் சிறிய பாலகனாக இருந்தபடி, அனைத்து லோகங்களையும் உட்கொண்டு, அதன் விளைவாக எந்தவிதமான சிரமமும் ஏற்படாமல், உண்ட உணவுக்கு ஈடாக ஓர் ஆலந்தளிரில் கிடக்கின்ற ஸ்வாமியின் இரண்டு திருவடிகள் மீது நித்யஸூரிகளால் சாற்றப்பட்ட குளிர்ந்த அழகான துளசியைப் பெறவேண்டும் என்று எனது இந்தப் பெண் மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இவளுடைய இந்தக் கலக்கத்தைக் காண்பதற்குக் காரணமாக உள்ள மிகுந்த பாபங்கள் நிறைந்தவளாக நான் உள்ளேன். எனது பெண்ணாகிய இவள், தான் பற்றியதை விடாத வல்லிக்கொடி போன்று காணப்படுகிறாள்.

அவதாரிகை - வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ்வியோடே இப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “ஓர் ஆலந்தளிர் இலையைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டு கிடப்பவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்ட திருத்துழாயை, அதன் அழகு மாறாமல் இப்போதே பெறவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு நிற்கிறாள்” என்று திருத்தாயார் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பாலனாய்) பருவம் நிரம்பின பின்பு லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே சாய்ந்தானாகில் என் மகள் இப்பாடுபடாள் கிடர்; “அவன் ஒரு தசையிலேகாண் ரக்ஷகனாவது” என்று மீட்கலாமிறே. (ஆய்) “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்கிறபடியே, இவ்வவஸ்தையொழியப் பூர்வாவஸ்தை நெஞ்சிற்படாமை; “படியாதுமில் குழவிப்படி” என்னக் கடவதிறே. கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய்.

விளக்கம் - (பாலனாய்) - ஒரு குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பின்னர் அவன் அனைத்து லோகங்களையும் எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைத்தபடி ஆலந்தளிரில் கிடந்தான் என்றால், “அவன் அனைத்தையும் தெரிந்தே செய்கிறான்; எனது மகளையும், லோகளைப் போன்றே காப்பான்” என்று சமாதானம் அடைந்து, எனது மகள் இத்தனை துன்பம் அடையமாட்டாள் என்று நான் அமைதியாக இருக்கலாம். ஆனால் லோகத்திற்கு ஆபத்து வந்தபோது அவற்றைக் காப்பாற்றியது போன்று இவளையும் இப்போதே காப்பாற்றலாம் அல்லவோ என்கிறாள். (ஆய்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - என்னை நான் மனிதனாகவே எண்ணுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த நிலைக்கு முன்பாக உள்ள நிலைகள் எதுவும் நெஞ்சில் படாமல் இவன் கிடக்கிறான். திருவாய்மொழி (3-7-10) - படியாதுமில் குழவிப்படி - என்பது காண்க. அதாவது சூது கலப்பு ஏதும் இல்லாத குழந்தைத்தன்மையுடன் கூடியவனாக.

வ்யாக்யானம் - (ஏழுலகுண்டு) “இது ஸாத்திக்கும், இது ஸாத்தியாது” என்று அறியாதே, ஏதேனுமாக முன்பு தோன்றினத்தை வாயிலேயெடுத்து இடும்படியாயிற்று பருவம். ரக்ஷக வஸ்துவினுடைய வ்யாபாரமாகையாலே இது ரக்ஷணமாய் தலைக்கட்டின இத்தனை. அவன் பொறுக்குஞ் செயலைச் செய்தானாகில் இவளும் பொறுக்கும்படியானவற்றை ஆசைப்படாளோ? (ஏழுலகுண்டு) ஆபத்து உண்டானால் வரைந்து நோக்குவதில்லை. (பரிவின்றி) - ஒரு வருத்தமின்றிக்கே. லோகங்களை எடுத்து வயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் அத்தால் ஒரு வருத்தமின்றிக்கே. (ஆலிலை) ஒரு பவனான ஆலிலையிலே. அவ்வடம் பண்ணிக் கொடுத்த சுத்த பத்ரத்திலே. (அன்னவசம் செய்யும்) தன்வசமாகவன்றிக்கே, “அஹமந்நம்” என்கிற அந்நத்துக்கு வசமாக. புத்தம் ஜரியாதபடி அதுக்கீடாகச் சாய்ந்தான். (அண்ணலார்) அவன் சைசவத்திலும் ரக்ஷணத்தில் அவதாநம் போலேயாயிற்று இவள் மோஹத்திலும் முறையில் கலக்கமற்று இருந்தபடி. (அண்ணலார்) ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸ்வாமியுமானவர். ஸர்வரக்ஷகரானவர்க்கு உம்மை யாசைப்பட்ட அபலையான என் அபேக்ஷிதம் செய்யத் தட்டுண்டோ? என்கிறாள். (அண்ணலார் தாளிணை) சேஷபூதன் பற்றுவது சேஷியினுடைய திருவடிகளையிறே. (தாளிணை

மேலணி தண்ணந்துழாய்) இப்படி இவள் ஆசைப்படுகைக்கு அடியிலே பச்சையிட்டாள் காணும். ப்ராஹ்மணன் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவளும் அடியில் அப்யஸித்தத்தையே சொல்லாநின்றாள். தாட்பட்ட தண்டுழாய்த் தாமத்திலேயிறே வாஸனை பண்ணிற்று. (துழாயென்றே) எப்போதும் அத்தையே சொல்லாநின்றாள். “கெடுவாய், இது துர்க்கடங்காண், பூதகாலத்திலுள்ளதொன்றுகாண்” என்றால், அது செவியிற்படுகிறதில்லை. யுக்தி ஸாத்யையன்றிக்கே யிருக்கை. (மாலும்) மோஹிக்கும். மாலுதல் – மயங்குதல். இது ஒருக்தி மாத்ரமாய் அகவாயில் இன்றிக்கே யிருக்கை யன்றிக்கே உள்ளழியாநின்றாள். மணிப்ரபையிலே அக்நி புத்தி பிறந்தால் அது பின்னைச் சுடவும் வேணுமோ? (வல்வினையேன்) மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு து:காநுஸந்தாநமில்லையிறே. உணர்ந்திருந்து அநுஸந்திக்கிற என் பாபமிறே. (மடவல்லியே) பற்றிற்று விடாமை, மடப்பம். ஒரு கொள்கொம்போடே சேர்க்க வேண்டும் பருவமாயிருக்கை. (வல்லி) “பதி ஸம்யோக ஸுலபம்வய:” என்கிறபடியே யிருக்கை.

விளக்கம் - (ஏழுலகுண்டு) - “இது ஜரிமானம் ஆகும், இது ஜரிமானம் ஆகாது” என்று அறியாமல், ஏதேனும் ஒன்று தனக்கு முன்பாகக் கிடந்தது என்று பார்த்து, அதனை வாயில் எடுத்து இடுகின்ற குழந்தைப்பருவம். அனைத்தையும் காப்பாற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய செயல் இதுவாக உள்ளதால், இவை பாதுகாக்கப்பட்டன. அவன் தனது தகுதிக்குச் சேரும் விதத்திலும் உள்ள செயலைச் செய்வது போன்று இவளும் தனது தகுதிக்கு ஏற்றபடி ஆசைப்படமாட்டாளோ? (ஏழுலகுண்டு) - ஆபத்து ஏற்படாமல், பாதிக்கப்பட்டவர்களுடைய ஏற்றதாழ்வு ஆராயாமல் காப்பது. (பரிவின்றி) - எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி. அனைத்து லோகங்களை எடுத்துத் தனது திருவயிற்றில் வைக்கும்போது, அந்த இடத்தில் எந்தவிதமான சிரமமும் இன்றி. (ஆலிலை) - அப்போது கையில் கிடைத்த ஒரு ஆலந்தளிர் இலையில், வேறு படுக்கை இல்லாமல் அந்த ஆலமரம் அளித்ததான ஒரு வெற்று இலையில். (அன்னவசம் செய்யும்) - தன் வசமாக இல்லாமல், தைத்திரீயம் - அஹம் அந்நம் - நான் இனிய உணவாவேன் - என்றுள்ள ஜீவாத்மாக்களாகிய அன்னத்தின் வசப்பட்டு. அதாவது உட்கொண்ட உணவு ஜரிக்காத விதத்தில், வலதுகையைக் கீழே வைத்துக்கிடந்தான். (அண்ணலார்) -

அவன் தனது அத்தகைய குழந்தைப்பருவத்தில் கூட அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதில் குறிக்கோள் கொண்டவனாக உள்ளது போன்று இவள் மயக்கம் அடைந்தநிலையிலும் முறை மயங்கி “அண்ணலார்” என்கிறார். (அண்ணலார்) - அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும். “அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாகிய உமக்கு, உன் மீது ஆசை கொண்டவனும், வலிமை அற்றவனும் ஆகிய என்னைக் காப்பற்றி, எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் என்ன குறை உள்ளது?” என்கிறார். (அண்ணலார் தாளிணை) - அடிமையாக உள்ள ஒருவன் பற்றுவது தனது எஜமானனுடைய திருவடிகளை அல்லவோ? (தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்) - இவ்விதம் இவள் ஆசைப்பட்டதற்கு முதலிலேயே அவன் காப்பதற்கான உபாயத்தை கூறுகிறாள். அந்தணன் ஒருவனுக்கு பித்து ஏறினாலும் வேதம் கூறுவது போன்று, இவளும் முன்பு கற்றுப் பழகியதையே கூறுகிறாள். முன்பு எங்கு கற்றாள்? திருவாய்மொழி (2-1-2) - தாட்பட்ட தண்டுழாய் தாம - என்பதை அல்லவோ நினைக்கிறாள்? (துழாய் என்றே) - எப்போதும் அதனையே கூறியபடி உள்ளாள். இவளிடம், “நீ உன்னையே அழித்துக் கொள்கிறாய். இது கைகூடாது ஒன்றாகும். இது முற்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒன்றாகும்” என்று உரைத்தாலும், அந்தச் சொற்களைக் இவள் காதில் வாங்குவதில்லை. (மாலும்) - மயங்கியபடி உள்ளாள். இந்தப் புலம்பல் என்பது ஒரு சொல் அளவேயாக நின்று, மனத்தளவில் செல்லாமல் இருத்தல் என்பது அல்லாமல், உள்ளே புகுந்து நிற்பதால் இவ்விதம் உள்ளாள். மாணிக்கத்தின் ஒளியைக் கண்டு நெருப்பு என்று எண்ணும்போது, அது சுடவும் வேண்டுமோ? (வல்விணையேன்) - மயங்கிக் கிடக்கிற இவளுக்கு ஒரு துக்கத்தின் நினைவு ஏற்படவில்லை; ஆனால் இந்தத் துக்கத்தைக் காண்பது எனது பாபம் அல்லவோ? (மடவல்லியே) - பற்றியதை விடாமை என்பதே மடப்பம் ஆகும். ஒரு கொள்கொம்புடன், அதாவது கணவனுடன் சேர்க்கவேண்டிய பருவம். (வல்லி) - அயோத்யாகாண்டம் (1-19-36) - பதி ஸம்யோக ஸுலபம்வய: - எனது தந்தையான ஜனகன் எனது பருவத்தைக் கண்டு, இவளுக்குத் தகுந்த துணை கிட்டவேண்டுமே எனத் துன்பக்கடலில் மூழ்கினார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 1)

தனியன்

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுந ஸூநவே

யத் கடாசைஷக லக்ஷயாணாம் ஸுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த அவதாரிகை

நம்முடைய “எம்பெருமானார் தர்சனம்” என்பதற்கு முதன்மையாக உள்ளவை ரஹஸ்ய த்ரயம் (திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம்) என்றும், ச்லோக த்வயம் (வராஹப்பெருமாள் அருளிச்செய்த “ஸ்திதே மநஸி” என்றுள்ள இரண்டு ச்லோகங்கள்) என்றும், சதுச்ச்லோகீ என்றும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். இவற்றில் திருமந்த்ரம் என்பதன் மூலம் ஆத்மஸ்வரூபம் மற்றும் அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ள புருஷார்த்தம் ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன. அத்தகைய புருஷார்த்தத்திற்கு உபாயம் எது என்று சிந்தையை வெளிப்படுத்துவது சதுச்ச்லோகீ மற்றும் ச்லோகத்வயம் ஆகிய இரண்டும் ஆகும். இங்கு சதுச்ச்லோகியால் செய்யப்படுவது என்ன? மற்ற தெய்வங்களைக் காட்டிலும் நம்பெருமாளுக்கு வேறுபாடு என்னவென்றால் மோக்ஷம் அளிக்கும் தன்மை மற்றும் இந்த ஜகத்தின் காரணமாக இருக்கும் தன்மை

ஆகிய இரண்டும் ஆகும். இந்தத் தன்மை இவனுக்கு எதன் மூலம் வந்தன? மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக இருத்தல் மற்றும் நாராயணனாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டின் மூலம் இவனுக்கு ஏற்பட்டதான மிகவும் உயர்ந்தவன் என்ற தன்மை போன்றவற்றால் வந்தவை ஆகும். வேதங்களின் ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தை விளக்குவதாகவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் உள்ளது. இத்தகைய ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற்கு (இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானத்தில் ஒரு சில பதங்கள் காணப்படவில்லை). ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை நன்றாக ஆராய்ந்துள்ள ஸ்வாமி ஆளாந்தார், அவற்றில் உள்ள ஆழ்பொருளை நான்கு ச்லோகங்கள் கொண்ட ஸ்தோத்ரமாக அமைத்தார். இந்தத் துதி மூலம் “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்ற தன்மையால் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படுவதான எளிமை போன்ற குணங்களை அனுபவிக்கிறார்.

இதில் உள்ள முதல் ச்லோகம் மூலம் நாராயணனுடைய பத்னியாக உள்ளதால் பெரியபிராட்டிக்கு உண்டாகும் மேன்மை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இரண்டாம் ச்லோகம் மூலம் அத்தகைய மேன்மையானது அனுபவிக்கப்பட்டபடி அவளுடைய சிபாரிசு செய்யும் தன்மை கூறப்படுகிறது. மூன்றாம் ச்லோகம் மூலம் இவ்விதமான உள்ள நீர்மை போன்ற குணங்கள் கொண்ட பெரியபிராட்டியாருக்கு, ஸர்வேச்வரன் ஜகத்காரணம் என்றாகும்போது உள்ள ஸம்பந்தம் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் இவளுக்கு உள்ளதான “உபாயமாகும் தன்மை” என்பதும் கூறப்படுகிறது. நான்காம் ச்லோகம் மூலம் இப்படிப்பட்ட உபாய ... (இந்த இடத்தில் வ்யாக்யானத்தில் சில சொற்கள் காணப்படவில்லை) என்பதன் மூலம் கிட்டுகின்ற பலனுடைய தன்மை நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த அவதாரிகை

ஸ்வசேஷ சேஷார்த்தோ நிரவதிக நிர்ப்பாத மஹிமா

பலாநாம் ததா ய: பலம் அபி ச சாரீரகமித:

ச்ரியம் தத் ஸத்நிசீம் தத் உபஸதந த்ராஸ சமநீம்

அபிஷ்டௌதி ஸ்துத்யாம் அவிதத மதிர் யாமுந முநி:

பொருள் - எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரன் தனக்கு அடிமைகளாகிய அனைத்து வஸ்துக்களையும் கொண்டவனாக உள்ளானோ; எல்லை அற்றதும் எந்தவிதமான விரோதமில்லாததும் ஆகிய மேன்மை கொண்டவனாக உள்ளானோ; அனைத்து பலங்களையும் அளிப்பவனாகவும், தானே பலனாகவும் சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படுகிறானோ அவனுக்கு நிகரானவளும், அவனை உபாஸிப்பதில் ஏற்படக்கூடிய அச்சத்தைப் போக்குபவளும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியை, தகாத புத்தி அற்றவராகிய யாமுநமுனி; இந்த ஸ்துதியில் துதிக்கிறார்.

ஸமந்வயம், அவிரோதம், ஸாதனம் மற்றும் பலம் ஆகியவற்றை நிரூபிப்பதாக சாரீரக சாஸ்த்ரம் உள்ளது. இந்தச் சாஸ்த்ரத்தில் உள்ள நான்கு அத்யாயங்கள் மூலம் பகவான் நிரூபிக்கப்படுகிறான். அவனுக்கு அனைத்து தன்மைகளாலும் ஏற்புடையவளாகவும், சிறப்பாகப் புகழப்பட்டவளாகவும் உள்ள பத்னியுடன் சேர்ந்துள்ளதால், “அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் இவனே உயர்ந்தவன்” என்ற நிலையை, ஸ்தோத்ரரத்னம் (12) - க: ஸ்ரீ: ச்ரிய: - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாக உள்ளவன் - என்று தொடங்கி கூறப்படுவதும், கைமுதிக ந்யாயத்தை (அனைத்து தகுதிகள் உள்ள ஒருவனுக்கே ஒரு வஸ்து கிடைக்காதபோது, தகுதியே இல்லாத ஒருவனுக்குக் கிட்டாது என்னும் ந்யாயம்) உள்ளடக்கியதும் ஆகிய நான்கு ச்லோகங்கள் மூலம் நிரூபிக்க உள்ளார். முதலில் மஹாலக்ஷ்மிக்குக் கூறப்படுவதான இரண்டு விபூதிகளுக்கும் எஜமானியாக உள்ள தன்மை போன்றவற்றை நிலைநாட்டக்கூடிய காரணத்தை உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்